

DESANYÁM

– Honnan van protekciótok, hogy ilyen szép helyet kaptatok, csodálatos kilátással a Balatonra?
Anna a beszélő felé fordult, de csak néhány másodperc múlva tudta a választ kipróbálni magából:
– Nem is vettük észre!

Hogyan magyarázhatta volna meg, hogy akkor nem látott ő semmit, nem tudott semmit, csak ment, amerre irányították, ha mégoly kedves szavakkal is. A férje ugyanolyan gépiesen cselekedett, mint ő. Napok óta nem voltak tudatában, mi történik velük, a valóság csak mint valami szürke homály vette körül őket, tájékozódni nem lehetett benne. Az történt velük, ami egy logikusan működő létezésben elképzelhetetlen lett volna: meghalt a fiuk. S nem úgy, hogy erről bármit sejteni lehetett volna előre, nem, egyetlen másodperc alatt csapott le a vég. Ráadásul messze külföldön, ismeretlen világban történt, ahová elrepülni esélyük sem volt. Így el sem búcsúzhattak tőle, bár Anna úgysem tudta volna felemelni a szemfedőt. Nem volt hívó, nem hitt az isteni bölcsességben, ordító igazságtalanságnak tartotta, ami megváltoztatta egész életét, a holttestben nem az elszálló lelket kereste volna, nem a volt fiát látta volna, hanem a természet undok torzítását. Ahhoz már semmi köze nem lett volna, az élő volt az ő gyermeke, nem a halott. Valakinek azonban mégis vállalnia kellett a feladatot, lányuk repült oda Washingtonból, hogy azonosítsa, lakást kirámoljon, hamvasztasson, urnát magához öelve távozzon, s csak a temetésre érkezzen családjával, s a repülőtéren mutasson rá egy hátizsákra, s mondja:

– Íme, az öcsém!

Az itthoni feladatok szakadtak a szülőkre, s azokat rezzenéstelen arccal teljesítették is. Ezek egyike volt a sírhely kiválasztása, ami úgy történt, hogy a falu Ilonka nénije, aki a holtak ügyintézője volt, elkalauszolta a temető végébe a két szülőt egy hatalmas fenyőfa alá, és rámutatott egy szélről lévő üres helyre:

– Ezt gondoltam, jó lesz?

A sírástól Anna csak bólintani tudott, a halálról való szavak, a sír szó és a fiával kapcsolatban egyelőre elfogadhatatlanok voltak!

Aztán eltemették a fiút egy késő november napon, jött a tél, s Annáék a faluból a városba mentek: Három hónap telt el, amikor újra utazni mertek, hiszen elfogadhatatlan volt a gondolat, hogy étellel teli gyermekük egy sírhanttal azonos. De összeszedték magukat, s görnyedő háttal cipelték a koszorúkat a szemébe. Újabb két hónap kellett ahhoz, hogy a meztelen hanthoz hozzá merjenek nyúlani. Virágokat ültettek, ahogy illik, mécseszt gyújtottak, ahogy illik, hiszen még mindig nem hitték el, hogy ilyen gyalázat megtörténhetett! S ahogy Anna felegyenesedett a munka után, először nézett körbe a temetőben. S valóban, kissé jobbra fordulva a szelíd vizű Balatonra esett a tekintete. Ez jó volt, hiszen azért hozták ide fiukat, mert ő is a tó szerelmese volt, s különben is itt majd hármában szépen eltöltik az örökkévaló időt.

Aztán a temető kerítése felé emelte szemét. S akkor hirtelen nem hitte el, amit látott. Fiától négy-öt méterre a talajjal egy vonalba süllyedt sír fejénél elgömbült, szuvas fakereszt hirdette: desanyám.

Anna megmerevedett, sokáig nézte, A hiányzó első betű szörnyű, jelentéstelen jelentést adott a legszebbnek tartott szónak.

Két nap múlva férjével együtt autóztak a környék leghíresebb kőfaragójához, hogy megrendeljék a mélyfekete gránit síremléket ...